

Ystäväkirje 1-2014

Hei Ystävät!

Hyvää tasauspäivää! Tässä kirjeessä on tällä kertaa hieman enemmän Mikon työkuulumisia. Pia kirjoittelee kummityön kuulumisia mm. kummikirjeisiin ja vuorostaan seuraaviin kirjeisiin. Kummallekin alkanut vuosi on ollut hyvin työntäyteinen. Reissuja on ollut niin kummityön kuin Sinema Leo toiminnan puitteissa. Monenlaista uutta on ilmassa , tässä niistä joitain päällimmäisiä.

Sinema Leo –elokuvatoiminnan kuulumisia

Kuluva vuosi alkoi haasteellisesti. Sinema Leon dataprojektori oli palanut loppuun, auto oli epäkunnossa ja suunnitelmat uuden työn kohdalta muuttuivat moneen kertaan. Samalla jako kahden hiippakunnan välillä kävi selkeämmäksi ja työ eriytyi selkeästi vanhan (ELVD) ja uuden (SELVD) hiippakunnan omiksi erillisiksi työmuodoiksi. Tämän vuoden ajalle myös Sinema Leo -tiimi jaettiin kahtia.

Christopher siirtyi uuteen SELVD hiippakuntaan Shinyangaan kouluttamaan sinne omaa Sinema Leo –evangelistatiimiä. Uuden, noin vuoden ikäisen hiippakunnan Sinema Leo –elokuva-autotoiminta on ymmärrettävästi aivan alkutekijöissään. Hiippakunnassa ei ole vielä juurikaan autoja, saati sitten maastoajokuntoista puskatyöhän soveltuvaa Sinema Leo –autoa. Myös elokuvakalusto kootaan joka reissulle erikseen vuokraamalla ja lainaamalla, projektori siltä, generaattori täältä, valkokankaaksi kangasta, mikki joltain kuorolta, mikesri joltain toiselta. Entä jos ei saada projektorista lainaan, niitä kun ei ole täällä ihan joka nurkalla? Tämän vuoden suurena rukousaiheena ja toiveena on, että saisimme Shinyangan uuteen hiippakuntaan hankittua kunnolliset kalustot. Vaikka ihmiset antavat siellä paljon omastaan saadakseen uuden hiippakunnan ja sen seurakunnat toimimaan, on kuluja varmasti paljon enemmän, kuin millään keräyksillä siellä ennätetään saada kasaan. Alue on samalla mitä keskeisintä lähetysaluetta, jossa evankelointityölle on suuri tarve.

Sinematimistä Daudi ja Sebastian jäivät tänne vanhaan (ELVD) hiippakuntaan aloittamaan Victoriajärven saarten lähetystyötä ja jatkamaan Sinema Leo –toimintaa. Pikkuhiljaa saatiin työmuodolle uusi projektori, auto saatiin kuntoon ja työ selkiytyi. Nyt työtä Victoriajärven saarissa on päästy aloittamaan. Suurimmalla saarella, Ukerewella, on neljä seurakuntaa, mutta käytännössä ehkä vain yksi tai kaksi niistä todella toimii. Pääosin toiminta on hyvin vähäistä. Yhdessä alkuvuoden suunnittelukokousistamme yksi kokousvieriasta käyttikin kovan puheenvuoron, jossa hän vertasi seurakunnan olevan umpiunessa. ”Te olette kuolleita kuin Lasarus haudassaan, mutta Jeesus huutaa jo haudan suulla herättääkseen teidät toimimaan.” Tavoitteenamme on ensin saada nämä olemassa olevat rakenteet toimimaan ja lähteä sen jälkeen yhdessä näiden seurakuntien kanssa rakentamaan alueen lähetystyötä. Haasteita riittää, mutta siksipä täällä ollaan. ”Minut on nimetty seurakuntamme sihteeriksi ja kirjanpitäjäksi. Mutta minä en osaa laskea.” kertoi huoliensa yksi tapaamistani miehistä viime viikonlopulla. Lupasin, että järjestämme mahdollisimman pian kaikille seurakuntien vastuunkantajille talusseminaarin ja kehoitimme ostamaan taskulaskimet seurakuntiin.

Varsinainen lähetystyö ei tarvitse ihmisten osalta juuri muuta, kuin, että menee ja alkaa tekemään. Jo nyt on nähtävissä, että kuivettuneet seurakunnat ovat alkaneet heräillä unestaan. Sebastian ja Daudi ovat

todella ahertaneet saaristossa ja ovat parasta aikaakin siellä pitämässä opetustilanteita seurakuntien ihmisille. Iltaisin näyttävät elokuvia ja kutsuvat ihmisiä kirkon toimintaan mukaan.

Tasauspäivän mietteitä: Rikas ja köyhä Afrikka

”Meidän ei tarvitse mennä kuin 80 kilometriä kaupungin ulkopuolelle, ja tulemme kylille, joissa ei ole koulua, terveysasemaa eikä kirkkoa” Hiippakunnan apulaispiispa Oscar Lema muistutti hiippakunnan aamuhartaudessa tänä aamuna.

Kun vierailin pidennetyn viikonlopun uudella kohdealueellamme Ukerewen saarella, törmäsin siellä lukuisiin pyyntöihin. Tarvittaisiin kaksi polkupyörää evankelistoille, yhteishinta niille olisi ollut ehkä alle 100 euroa. Kirkkorakennukset etenevät hitaasti ja yhden keskeneräisen kirkon oli tuuli kaatanut. Tarvittaisiin rahaa semennttiin. Emme kuitenkaan luvanneet rahaa yhteenkään pyydetyistä. Miksi? Olisihan ollut ihan helppoa antaa vaikka nuo kaksi polkupyörää. Tällä uudella alueellamme on ollut monenlaisia projekteja ja siellä on totuttu saamaan lahjaksi. Omaehtoisuus on vähentynyt. Rahan antamisen sijasta keskityimme opettamaan, miten seurakunta voi saada tuloja. Lähes kaikki seurakuntalaiset ovat kalastajia ja loputkin maanviljelijöitä. Käytännössä lähes jokaisen talon pihalla kasvaa hedelmäpuita ja seurakunnilla on omat tonttinsa, joihin voi istuttaa lisää hedelmäpuita tai viljellä muuten tulevia rakennuksia odotellessa. ”Ehdottakaa kalastajillenne, että antaisivat saaliistaan yhden kalan viikossa myytäväksi seurakunnan hyväksi.” Edellisen viikon kolehdit olivat tuottaneet 4500 shillinkiä, reilun 2 euroa. Kilosta kalaa saa saman 4500 shillinkiä. Seurakunnan tulot moninkertaistuisivat kertaheitolla. Samoin opetimme hedelmien kohdalta. Ehdotimme, että istuttaisivat kirkkojen pihat hedelmäpuita täyteen. Verrattuna esimerkiksi aiempaan kohdealueeseemme Maswan alueella, jossa kärsittiin nälästä, tällä uudella alueella on hyvin paljon mahdollisuuksia, täydelliseen omavaraisuuteen, jos vain ihmiset heräävät toimimaan. Siksi yritämme olla varviaisia rahojemme kanssa, ettemme aiheuttaisi vain lisää passiivisuutta.

Samaan aikaan, kun jo muutaman kymmenen kilometrin päässä kaupunkien keskustoista pienekin kirkkorakennuksen rakentaminen on huomattavan haastavaa, voi suuremmissa kaupunkiseurakunnissa tilanne olla hyvin toisenlainen. Tai uudessa hiippakunnassa, jossa ollaan todella vasta alussa.

Muutaman viikon takaisessa tämän vanhan (ELVD) hiippakunnan 25 -vuotisjuhlassa (no eihän tämä ihan kauhean vanha tämäkään hiippakunta vielä ole) vierailevat piispat ja muut kehoittivat jatkamaan lähetystyötä ja myös tasaamaan. Useimmat vieraista totesivat kaupunkialueen kirkkojen olevan komeita ja suoranaisia maamerkkejä. Samalla he myös muistuttivat, ettei tarvitse ajaa kaupungista kauaskaan maaseudulle, kun kirkkorakennukset ovat hyvin vaatimattomia ja niiden rakentaminen rahanpuutteen vuoksi on hidasta. Kuultiinkin useampia kehoituksia jakaa hyvää kaupungeista ulospäin. Samassa juhlassa kerättiin keräys hiippakunnan katedraaliseurakunnan uuden koulun rakentamiseksi Mwanzaan. Keräys tuotti käteistä 58 miljoonaa shillinkiä (n. 27 000 euroa) ja 201 miljoonaa shillinkiä (noin 95 000 euroa) lupauksina toimittaa myöhemmin kuluvan vuoden aikana. Lisäksi oli muut kolehdit ja keräykset. Yksittäiset perheet saattoivat luvata keräykseen miljoonasta jopa neljään miljoonaan shillinkiä (n. 500-2000 eur). Täytyy muistuttaa, etteivät tällaiset keräykset ole jokapäiväisiä. Keräyksestä oli seurakuntalaisia informoitu jo pidempään ja ihmiset olivat voineet varautua siihen. Silti se oli havaintoesimerkki siitä, ettei Tansaniaa tule ajatella enään pelkkänä köyhänä kehitysmaana. Vaurauttakin on, mutta aika paljon se keskittyy kasvukeskuksiin. Alle sadan kilometrin päässä seurakunta saa pärjätä kahden euron viikkotuloilla ja Kishapun alueella parin sadan kilometrin päässä täältä on kahdeksas peräkkäinen nälkävuosi meneillään.

Samaan aikaan, kun osa ihmisistä pystyy vaurastumaan ja saamaan kiinni samankaltaisesta elintaosta, jota itsekin länsimaissa elämme, osa ihmisistä kokee itsensä entistä köyhemmiksi. Heidän tulonsa eivät sinällään ole ehkä muuttuneet, mutta nykyisin toisten rikastuminen tulee paljon selkeämmin esille, ja vaurastuvien ihmisten myötä hinnat nousevat. Uudet yksityisellä rahalla rakennetut peilipintaiset hotellit ja muut kaupunkikuvaa muuttavat rakennukset, uudet jättikokoiset kaupat, hienot ravintolat ja leipomot kertovat köyhimmille omaa kieltään: ”Nämä asiat eivät ole minua varten, koska olen köyhä. Ne ovat elämää, josta muut voivat nauttia, mutta minua ei ole kutsuttu mukaan kulutusjuhliin”. Eriarvoistuminen lisää yhteiskunnallista jännitettä ja kuten viimeaikojen esimerkit maailmalta kertovat, se voi muodostua pohjaksi hyvin vakaville levottomuuksille.

Miksi kylien seurakuntia ei sitten auteta? Itse asiassa autetaan. Muistatte monet kirjoituksemme viimevuoden loppuun saakka yhtenä työalueenani olleesta Mwamitumain seurakunnasta. Muistattehan, että kaikki rakentaminen tapahtui siellä yhdessä lähialueen ihmisten kanssa. Maswan vähän suuremmassa seurakunnassa ihmiset keräsivät rahaa auttaakseen pikkukylien kirkkoja kasvamaan. Lähetysseura lisäsi siihen oman osuutensa ja seurakuntien ihmiset antoivat aikaa ja suuret työpanoksensa. Työ tehtiin monen tahon kanssa yhdessä.

Ihmisillä on täälläkin hyvin vahvaa auttamisen tahtoa, mutta se vaatii hyvän kanavoinnin. Ajattelen, että tansanialaisille on vuosien varrella kertynyt jatkuva epäluulo kaikkeen, mikä liittyy rahaan monenlaisten vastaantulleiden väärinkäytösten ja korruption vuoksi. Siksi epämääräiset ”diakoniakassat” eivät ole suosittuja. Niiden seuranta on vaikeaa. Sen sijaan rakennushankkeisiin annetaan helposti huomattavan suuria summia. Niissähän näkee heti, onko työ jatkunut vai ei; onko ovet ja ikkunat saatu paikoilleen vai ei tai seinät nousseet korkeammalle, kuin viimenäkemältä. Myös kuittien saaminen rakennustarvikeliikkeistä on paljon helpompaa, kuin jonkin savitalon köyhältä perheeltä.

Mutta kun järjestelmä on uskottava, auttajia löytyy. Eikö näin ole Suomessakin. Täällä meillä on esimerkkejä siitä, kuinka kun kaupunkiseurakunnan rikkaat naiset ovat päässeet tutustumaan Pian ohjaamaan kummilapsitoimintaan, ovat he halunneet osallistua työhön monin lahjoituksin. Kyseinen kummityö on hyvin läpinäkyvää, jossa luonnollisesti joudutaan suojelemaan ihmisten yksityisyyttä, niin kuin kaikessa sosiaalityössä joudutaan tekemään, mutta muuten kaikki on raportoitavissa. Sen myötä työlle on löytynyt tukijoita. Sama näkyy Nyakaton Raamattuopistossa, jossa lähettitoverimme Pekka Härkönen ja muut ovat luoneet järjestelmän, jossa ihmiset voivat luottaa apujensa menevän perille ja alueella rakennetaan nykyisin myös jo paikallisin varoin.

Nämä isot keräykset, joita silloin tällöin täällä kuulee, eivät ole viesti, ettei täällä enään apua tarvita. Juurihan edellä kirjoitin, että toivomme todella, että saisimme apua uusien elokuvalaitteiden hankintaan SELVD:n hiippakuntaan. Lähetystyötä ja sen tukemista ei kannata vielä lopettaa. Ehkä tulevaisuudessa kohdemaiden vaurastuessa tulemme pikkuhiljaa siirtymään enemmän ja enemmän varsinaisen rahallisen avun antamisesta työhön, jossa ihmiset opetetaan etsimään apua läheltä. Ensin omasta ympäristöstä, tai vaikka saman hiippakunnan paremmin toimeentulevilta. Jos kaiken oman aktiivisuuden jälkeen näkyy, että voimavarat eivät vielä riitä, silloin kyllä tulemme avuksi. Meitä lähettejä tarvitaan ehkä entistä enemmän tätä kehitystä tukemaan. Auttamaan ihmisiä auttamaan kanssasisariaan ja -veljiään, ja luomaan siihen järjestelmiä. Tulevaisuudessa auttamistyössä tarvitaan ehkä enemmän ihmisiä mutta hieman vähemmän suorja apuja. Tosin, niitäkin tarvitaan vielä pitkään.

Kristillistä lähetystyötä tarvitaan vieläkin pidempään. Vaikka kaupungeissa näyttäisi olevan varallisuutta ja aineellisen kehityksen ulottavan lonkeroitaa jatkuvasti maaseudullekin uusien sähkölinjojen, koulujen,

terveysaemien ja tiehankkeiden muodossa, ne sellaisenaan eivät poista tarvetta lähetystyölle. Useat kohdealueidemme aluehallintojen eritasoiset johtajat ovat eri keskusteluissa pyytäneet: ”tehkää lähetystyötä alueellamme”. Eräs maakuntajohtaja muistutti: ”Näitä alueellamme esiintyviä ongelmia (taikauskon vuoksi tapahtuvaa väkivaltaa kuten albiinosurmia jne.) ei ratkaista aseilla, vaan sillä, että ihmiset luopuvat vahingollisista perinteistä. Tarvitsemme siksi kristillistä lähetystyötä alueellamme.”

Toisin sanon, on vain hyvä merkki, mitä enemmän alamme kuulla uutisia seurakunnissa onnistuneista keräyksistä ja omaehtoisuuden kehittymisestä. Sitä vartenhan me juuri olemme täällä töissä. Kun jokin siivutuksesta alkaa siirtyä enemmän paikallisten käsiin, voidaan me taas tarttua uusiin haasteisiin, ”mennä uusille alueille.” Tekemistä täällä kyllä riittää. Kuten edellä mainitsin, vanha hiippakuntamme on vasta 25 -vuotias työtänsä opetteleva nuorukainen ja uusi hiippakunta on aivan vastasyntynyt, ja kummankin hiippakunnan alueiden asukkaista onko kymmentäkään prosenttia vielä kristittyjä.

Siunattua paaston aikaa ja pian koittavaa ilojuhlaa Pääsiäistä jokaiselle!

terveisin

Pyhtilät